

s. Bruna od Maryi

Dokumentacja do filmu:

„Mielizny dialogu katolicko-żydowskiego.

Ks. Jean-Michel Gleize, <<Prawdziwy Izrael i fałszywy judaizm>>”

Link do filmu: <https://youtu.be/c0slzMpXU5M>

Polecana książka:

ks. Jean-Michel Gleize, „Prawdziwy Izrael i fałszywy judaizm”, <https://dereggi.org/popularno-naukowe/39-prawdziwy-izrael-i-falszywy-judaizm.html> [dostęp: 3.10.2022].

Zwracając się do wspólnoty żydowskiej w Stanach Zjednoczonych, papież Jan Paweł II powołuje się na fragment z Księgi Rodzaju, aby pokazać, że współcześni Żydzi pozostają spadkobiercami Bożej Obietnicy:

„Godzi się także przywołać na pamięć Obietnicę daną przez Boga Abrahamowi i duchowe braterstwo, oparte na owej obietnicy: <przez twych potomków błogosławione będą wszystkie narody ziemi, gdyż byłeś posłuszny głosowi memu> (Rdz 22, 18). (...) Uznajemy i doceniamy duchowe skarby narodu żydowskiego oraz jego religijne świadectwo składane Bogu”.

A zatem Stare Przymierze nie zostało odwołane. (s. 131)

Jan Paweł II fałszuje tekst Księgi Rodzaju. Podczas gdy w tekście biblijnym użyta jest liczba pojedyncza – zresztą liczbę pojedynczą podkreśla wyraźnie św. Paweł, by wskazać wyłącznie chrystologiczny wymiar Obietnicy – Jan Paweł II stosuje liczbę mnogą („przez twych potomków”), by uwiarygodnić swoją tezę. (s. 146)

Błogosławione będą w potomstwie twoim wszystkie narody ziemi (Rdz 22, 18)

Abrahamowi i jego potomstwu dano obietnice. I nie mówi [Pismo]: <<I potomkom>>, co wskazywałoby na wielu, ale na jednego: <<I potomkowi twojemu>>, którym jest Chrystus. (Ga 3, 16)

W drugim tomie „Jezusa z Nazaretu” papież Benedykt XVI stwierdza, że Chrystus celebrował pierwszą „eucharystię” w wieczór Wielkiego Czwartku, nie antycypując tym samym celebracji żydowskiego obrzędu Paschy, przewidzianego na dzień następny.

To, co Benedykt XVI nazywa „Ostatnią Wieczerzą”, było – jego zdaniem – ni mniej ni więcej, tylko pożegnalnym posiłkiem, podczas którego Chrystus ustanowił Eucharystię. W ten sposób – wnioskuje papież – stare obrzędy „nie zostały zniesione, lecz tylko doprowadzone do ich pełnego znaczenia. Jeśli obrzędy Starego Przymierza nie zostały zniesione, ale doprowadzone do ich pełnego znaczenia, wynika z tego, że mogą one nadal pozostawać ważnym choć niedoskonałym obrzędkiem religijnym, równoległym do katolickich obrzędów mszy. A zatem Stare Przymierze nie wygasło. (s. 180–181)

Tradycyjnie mówi się o „Wieczery Wielkiego Czwartku” na określenie ustanowienia Eucharystii, a także o „ostatniej Passze Chrystusa” dla wyrażenia faktu, że Chrystus celebrował (przez antycypację) obrzędy żydowskiej Paschy. Ściśle rzecz biorąc, nie mówi się o „Ostatniej Wieczery”.

Sobór Trydencki ujmuje to precyzyjnie: „Po odprawieniu Starej Paschy, którą rzesza synów Izraela ofiarowywała na pamiątkę wyjścia z Egiptu, [Chrystus] ustanowił Nową Paschę, by przez posługę kapłanów Kościoła pod widzialnymi znakami składał Go w ofierze, na pamiątkę mającego nastąpić przejścia z tego świata do Ojca, kiedy to odkupił nas przelaniem swej krwi, <<uwolnił nas spod panowania ciemności i przeniósł do królestwa swego>> (Kol 1, 13).

Jest to ważne, ponieważ oznacza, że w jednym i tym samym obrzędzie Chrystus po raz ostatni celebrował ryt Starego Testamentu, by go uchylić, i po raz pierwszy celebrował ryt Nowego Testamentu, by go ustanowić. (s. 146–147)